

pihuse wõttis, lehlakawad aiguse õhku sisseingas; siiski jäi tema rõugeta; niisamoti ka Eduard, kedda ike weel aiguse cest reddus peeti. Kui Saara mõne nädala pärast wodist wälja tuli, seal olli tema endine jumie näggu löpenud.

Mõni nädal pärast Saara terweks saamist tuli tohter Jenner Haini mõisa wõersi: praua ruttas aleda nuttinga tema wasto, üteldes: olleksite teie enamine meile tulnud, siis ei olleks miino tütar surnud. „Elo ja surm.“ — kostis tohter, — „on Jumala käes, ei meie wäggi ulata Jumala tahtmist wasto inimese elo igga ühte tundi pikentada. Mis teie lapse jures inimesel wõimalik olli, sedda on wistist tohter Smidt katsunud.“ Pikemalt juttustades ütles praua, et Eduard ni hästi kui Betti, kes allati aige jures istunud, rõugeta ollid jänud. Ka olli Betti enne sedda kui mõisa tulli küllas mitmas perres rõugedega koku sanud, mis tema külge ei akand. Tohter kostis: „ei selegipärast tohi teie uskuda, et need lapsed rõuge-tõbbest usna priiks jäwad; se on imelik kül, et mõnikord mõned inimesed kolme, nelja tõbbe liikumise ajal terweks jäwad ja wiimaks wañemal eal siiski rõugede kätte sattunud.“ Sele peale kuuldas tohter Jenner põhjani läbbi, mil ajal Betti aige Saara jure tuland ja kudda lõik seal juhtunud; ja kui tema kuulis et Betti rõugede kuwamise ajal Saara jure olli sanud, seal ütles ta sõrme akwardamise kombel praua wasto tõstes: „li, ui, aus praua! seal olli aigus kõge kurjem teise külge akataw,

se ei olnud mitte hä et teie übe terve lapse senna saatsite.“ Tohter küssis Betti käest, kas südda temal ial läilaks ei sanud, kui ta lehlakawad tõbbe õhku inganud, ja kas temal kartust ei olnud, aige külge puutuda. Betti tuñstas: „minno südda olli mõnikord kül kalg sees kui ma Saara sängi jure astusin ja mul tulli irim ja jälestus peale kui tema miino käest kinni wõttis; sest Saara käed ollid paljo irmsamad kui miino ja Eduardi käed wiimati, kui meil lehma-rõuged ollid.“ — Tohter ei lausund sõna, waid näitas wälja otsego olleks wälk äkitselt temasse puutunud. Tema oidis Betti käe oma pihus ja wahtis ühtewarki Betti silmi. Sedda wiisi läks tüf aega möda, tohter ei lausund musta egga walget. Mis teil wigga on, armas tohter? küssis praua; agga tohter ei näinud egga kuulnud. Tema leha näis siin ollema, waim ja mõtted teises paigas. Äkitselt lastis tema Betti käest lahti, kargas istmelt ülles ja jooksis süggawas mõttes möda tubba eddasi ja taggasi. „Lehma-rõuged, lehma-rõuged!“ rääkis ta mõnikord isse enesega, siis pañi ta sõrmed otsa ette, astus akna jure, waatas tüf aega üksisilmi aknast wälja ja akas wiilistama. Praua tuli sedda nähes kartus peale, ta arwas tohtri meelest äraeitnud ollema. Tük ajja pärast ärkas tohter kui unest, pötras enast ümber ja küssis Eduardi käest: „kas siia siis rõuge-tõbbistega ühtegi ei olle koku sanud?“ Praua kostis: sest ajast sadik kui rõuged wallas liikumas ei oke meie poeg toast wälja sanud. „Se on kahjo, wägga kahjo!“ ütles tohter ja waatas üksisilmi Eduardi peale